

Warszawa, dnia 6 lipca 2004 r.

KANCELARIA SENATU
BIURO LEGISLACYJNE

**Opinia prawna o uchwale Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 lipca 2004 r.
w sprawie usunięcia niezgodności w ustawie z dnia 23 listopada 2002 r.
o zmianie ustawy o portach i przystaniach morskich**

W wyniku rozpatrzenia wniosku Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w wyroku z dnia 29 października 2003 r., sygn. akt K 53/02, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o zmianie ustawy o portach i przystaniach morskich (określanej dalej jako "ustawa") – w zakresie, w jakim dotychczasowe brzmienie art. 11 ustawy nowelizowanej oznacza jako ust. 1 – jest niezgodny z art. 2 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z powodu niedostatecznej określoności stanowionego prawa. Art. 11 – przed wprowadzeniem wzmiankowanej zmiany – stanowił, że podmioty zarządzające portami i przystaniami morskimi opłacają podatek od nieruchomości w wysokości 40% stawki ustalonej przez właściwe organy. Ustawa dotychczasowe brzmienie art. 11 oznaczyła jako ustęp 1 z jednoczesnym dodaniem do tego artykułu ustępu 2, w myśl którego w przypadku niepowołania podmiotu zarządzającego portem lub przystanią morską, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości spoczywa na dyrektorze właściwego urzędu morskiego. Z kolei na mocy art. 7 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683) art. 11 ustawy o portach i przystaniach morskich został uchylony. Zważywszy na fakt, iż zmiana w tym zakresie weszła w życie z dniem 1 stycznia 2003 r., a ustawa, mająca 30-dniowe *vacatio legis*, weszłaby w życie – z uwagi na termin przedstawienia jej do podpisu Prezydentowi RP – w terminie późniejszym, art. 1 pkt 3 dokonywałby zmiany w przepisie, który nie obowiązuje. Trybunał orzekł, że taka zmiana cechuje się tak dużą wadliwością techniczno-legislacyjną, że pozostaje w sprzeczności z uregulowaniami konstytucyjnymi.

Zgodnie z art. 122 ust. 4 zdanie 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jeżeli niezgodność z Konstytucją dotyczy poszczególnych przepisów ustawy, a Trybunał Konstytucyjny nie orzeknie, że są one nierozzerwalnie związane z całą ustawą, Prezydent Rzeczypospolitej, po zasięgnięciu opinii Marszałka Sejmu, podpisuje ustawę z pominięciem przepisów uznanych za niezgodne z Konstytucją albo zwraca ustawę Sejmowi w celu usunięcia niezgodności. W związku z tym, iż Prezydent Rzeczypospolitej skorzystał z tej ostatniej kompetencji, opiniowana uchwała Sejmu zmierza do usunięcia wskazanej wyżej niekonstytucyjności. Nadaje ona nowe brzmienie art. 1 pkt 3 ustawy oraz – w konsekwencji – dokonuje zmiany w art. 1 pkt 5 ustawy w zakresie dotyczącym art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy nowelizowanej.

opracował Piotr Magda